

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 394/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, advokátom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 27T/46/2021-303 z 25. októbra 2021, rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 3To/95/2021-346 z 22. februára 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Tdo/53/2022 z 8. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. d) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“), rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Popritom sa sťažovateľ dovoľáva vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Súčasne ústavný súd žiada, aby mu priznal náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta podal 25. júna 2021 na sťažovateľa na okresnom súde obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d)

a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

3. Za skutky právne kvalifikované v obžalobe bol sťažovateľovi napadnutým rozsudkom okresného súdu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Okresný súd súčasne sťažovateľovi uložil trest prepadnutia veci, konkrétne štyroch mobilných telefónov a jednej sklenenej tabule s kartou Clubcard, ako aj ochranné liečenie a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov. Podstata trestnej činnosti spočívala v tom, že sťažovateľ si bez povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) s cieľom získania finančného prospechu od presne neustáleného obdobia najmenej po dobu 1 roka až do 4. februára 2021 do 5.55 h neoprávnene zadovážoval pervitín, ktorý prechovával a jeho nezistené množstvá následne predával alebo dával viacerým osobám.

4. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 2 Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol. Pokiaľ ide o skutkovú vetu, krajský súd v čiastočnom rozpore so závermi okresného súdu dospel k zisteniu, že sťažovateľ si bez povolenia ministerstva s cieľom získania finančného prospechu neoprávnene zadovážoval pervitín od presne neustáleného obdobia roku 2020 do januára roku 2021, tento prechovával a následne jeho nezistené množstvá predával alebo dával viacerým osobám. Krajský súd na rozdiel od okresného súdu, nezistiac páchanie trestného činu po dlhší čas podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, uložil sťažovateľovi v zhode so záverom okresného súdu nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne sťažovateľovi uložil trest prepadnutia veci, konkrétne štyroch mobilných telefónov a jednej sklenenej tabule s kartou Clubcard, ako aj ochranné liečenie a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ argumentuje, že mu nebolo doručené uznesenie o pribratí znalca, ktorý podal znalecký posudok predstavujúci kľúčový dôkaz o jeho vine. Keďže tento znalecký posudok bol doručený len obhajcovi sťažovateľa, došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na obhajobu a znemožneniu podania sťažnosti. Na doručení, ktorá preukazuje doručenie uznesenia o pribratí znalca sťažovateľovmu obhajcovi, sú uvedené dve rôzne písomnosti týkajúce sa vecne odlišných predmetov skúmania a odlišných znalcov. Doručenie každej z týchto písomností pritom zakladá samostatné právo podať sťažnosť. Aj v tomto dôsledku došlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu a na uvedený znalecký posudok nemožno prihliadať. Najvyšší súd sa s uvedenými námietkami, ktoré sťažovateľ predostrel aj v podanom dovolaní, vysporiadal argumentačne nedostatočným spôsobom.

7. Všeobecné súdy prihliadli pri ustáľovaní viny sťažovateľa aj na výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých výsluchy boli v prípravnom konaní vykonané ešte pred vznesením obvinenia sťažovateľovi. Postup podľa § 264 Trestného poriadku, teda predloženie zápisníc

o týchto výpovediach na účel odstraňovania rozporov, ktoré vznikli pri porovnaní avizovaných výpovedí a výpovedí oboch svedkov učinенých na hlavnom pojednávaní, preto nebol zákonný. Sťažovateľ sa výsluchov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] realizovaných v prípravnom konaní nemohol zúčastniť, z čoho vyplýva, že oba výsluchy boli vykonané nekontradiktórnym spôsobom. To je dôvodom, prečo na hlavnom pojednávaní nemalo dôjsť k čítaniu zápisníc o výpovediach oboch svedkov. Týmto spôsobom došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na obhajobu. Predmetnú námietku sťažovateľ predniesol aj v dovolacej argumentácii, pričom dovolací súd sa s ňou vysporiadal len nevecne a nekonkrétne.

8. Keďže nešlo o prípady konania o dohode o uznaní viny a prijatí trestu alebo priznania spáchania skutku pri konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu, krajský súd mal pri rozhodovaní o sťažovateľovom odvolaní podľa § 297 Trestného poriadku prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na verejnom zasadnutí, a opierať sa len o dôkazy, ktoré boli na verejnom zasadnutí vykonané. Hoci krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu z dôvodu uvedeného v § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil, pričom rozdielne od okresného súdu nezistil páchanie trestného činu po dlhší čas, na verejnom zasadnutí konanom o sťažovateľovom odvolaní nevykonal žiaden výsluch a ani iné dokazovanie. Napadnutý rozsudok krajského súdu predstavujúci jediné právoplatné rozhodnutie o sťažovateľovej vine je preto založený na dôkazoch, ku ktorým sa sťažovateľ nemohol na verejnom zasadnutí vyjadriť. Nespokojnosť s uvedeným postupom sťažovateľ formuloval aj v dovolaní, avšak najvyšší súd sa k podstate tejto námietky nevyjadril.

9. Svedkovia, ktorých výpovede boli použité na ustálenie sťažovateľovej viny, neboli trestne stíhaní za držbu pervitínu napriek skutočnosti, že práve oni mali od sťažovateľa prebrať alebo kupovať drogu. Títo svedkovia dostali nenáležité výhody v podobe faktickej beztrestnosti, pretože im nebolo vznesené obvinenie a nebol použitý ani inštitút dočasného odloženia vznesenia obvinenia. Takýto postup je v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Predmetnú námietku sťažovateľ uviedol aj v dovolaní, pričom dovolací súd sa s ňou vyrovnal nedostatočným spôsobom. Poukaz najvyššieho súdu na judikát publikovaný pod č. R 24/1998 neobstojí, pretože tento judikát je vývojom prekonaný. Najvyšší súd sa odklonil od aktuálnej judikatúry, podľa ktorej aktuálna právna úprava neustanovuje minimum množstva drogy, ktoré na účely trestnosti skutku tvorí obvykle jednorazovú dávku. Keďže dovolací súd považoval na základe výpovedí svedkov za ustálené, že daná dávka bola aspoň v minimálnej miere spôsobilá ovplyvniť psychiku človeka, boli splnené podmienky pre trestné stíhanie týchto svedkov. Napokon sťažovateľ uvádza, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné. V okolnostiach daného prípadu nie je zrejмый dôvod, na základe ktorého najvyšší súd aplikoval závery o beztrestnosti svedkov vyplývajúce z v súčasnosti už aj tak prekonaného judikátu publikovaného pod č. R 24/1998.

10. Napokon sťažovateľ uvádza, že vo vymedzení skutku, tak ako vyplýva z výroku napadnutého rozsudku okresného súdu a výroku napadnutého rozsudku krajského súdu, absentujú obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol odsúdený. V skutku nie je identifikovaná látka, ktorú mal svedkom odovzdať. Nemožno zistiť, či nezistené množstvo drogy (pervitín), ktorú mal svedkom odovzdať, obsahovalo množstvo účinnej látky (metamfetamín) potrebné na to, aby túto látku bolo možné definovať ako psychotropnú látku podľa § 2 ods. 2 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov a látku spĺňajúcu kritériá návykovej látky podľa § 130 ods. 5 Trestného zákona. Všeobecné súdy neuviedli cenu nekonkretizovaného množstva drogy. Skutková veta neumožňuje

skutok kvalifikovať ako trestný čin. Dovolací súd uznal nedostatok vymedzenia skutku, avšak po tomto zistení už nepostupoval správne, keďže nevzhladol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) a čl. 7 ods. 1 dohovoru. Uvedenie práva obsiahnutého v čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 652/2022, III. ÚS 195/2023).

IV.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

13. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (m. m. napr. III. ÚS 76/2022, III. ÚS 412/2022, III. ÚS 568/2022, III. ÚS 708/2022). Preto ústavný súd uvádza, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal na odvolanie krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. Ústavný súd nemá právomoc preskúmať ani napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý na dovolanie ako súd oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa preskúmal najvyšší súd (m. m. napr. II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018, II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, III. ÚS 175/2018, IV. ÚS 507/2020). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením:

14. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria

jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutého rozsudku okresného súdu, napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

15. K prvej sťažnostnej námietke dovolací súd v podstate uviedol, že nedoručenie uznesenia o pribratí znalca sťažovateľovi predstavovalo pochybenie. Nešlo však o deficit, ktorý by porušoval právo sťažovateľa na obhajobu spôsobom, ku ktorému by bolo možné v súlade s náležitosťami dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku priradiť adjektívum zásadný. Najvyšší súd dodal, že s predmetným uznesením sa mohol oboznámiť obhajca sťažovateľa a po prípadnej porade so sťažovateľom zväziť, či využijú právo podať opravný prostriedok. Závery znaleckého posudku vypracovaného znalcom pribratým na procesnom podklade tohto uznesenia mohli sťažovateľ aj jeho obhajca reálne spochybníť v priebehu následného konania. Dovolací súd dodal, že tento znalecký posudok bol vo vzťahu k sťažovateľovi použitý ako podporný dôkaz, nie ako jediný alebo rozhodujúci dôkaz. Ako ďalej vyplýva z napadnutého uznesenia, doručovanie dvoch písomností na jednu doručenkú vyhodnotil najvyšší súd ako neštandardné, nie však ako odporujúce zákonu. Je nespochybniteľné, že obe písomnosti obhajobe doručené boli a tá mohla účinne realizovať obhajobné právo. Uvedené podrobné argumentačné línie sa ústavnému súdu nejavia nijako svojvoľné a nelogické, v dôsledku čoho by bolo možné napadnuté uznesenie v tejto časti kvalifikovať ako ústavne neutržateľné.

16. Pokiaľ ide o elimináciu rozporov vo výpovediach svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] učiných na hlavnom pojednávaní ich porovnaním s výpoveďami oboch svedkov z predsúdneho konania, dovolací súd dal sťažovateľovi do pozornosti, že ani jedna z týchto výpovedí nepredstavovala kľúčový dôkaz. Vina sťažovateľa nebola na žiadnej z predmetných výpovedí založená vo výlučnej alebo rozhodujúcej miere. Z odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vyplynulo, že na výrok o sťažovateľovej vine vrátane naplnenia osobitného kvalifikačného pojmu „na viacerých osobách“ podľa § 138 písm. j) Trestného zákona postačovali aj iné dôkazy. Dovolací súd dal do osobitnej pozornosti výpovede ďalších štyroch svedkov, konkrétne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd v súlade s napadnutým rozsudkom okresného súdu (ktorého závery si v tomto rozsahu osvojil a potvrdil aj krajský súd) a napadnutým rozsudkom krajského súdu z hľadiska sťažovateľovho práva na obhajobu dodáva, že výsluchy týchto štyroch svedkov konfrontované na hlavnom pojednávaní sa v prípravnom konaní realizovali po vznesení obvinenia sťažovateľovi. Uvádzané závery všeobecných súdov preto nemožno z dôvodového hľadiska hodnotiť ako ústavno-právne rozporné.

17. Vo vzťahu k sťažnostným argumentačným líniam, s ktorými sa ústavný súd vyrovnal v bodoch 15 a 16 tohto uznesenia, je navyše ešte potrebné dodať, že nie každé pochybenie zo strany orgánu verejnej moci možno automaticky považovať aj za porušenie ústavnosti, teda za zásah do ústavou garantovaného základného práva. Ústavný súd je totiž v zmysle čl. 124 ústavy povolaný prioritne na ochranu ústavnosti, nie zákonnosti, preto nie je v prvom rade oprávnený vykladať podústavné právo, ale len sledovať zlučiteľnosť výkladu iných orgánov verejnej moci a postupu, ktorým sa k svojim záverom dopracujú, s ústavou, ústavnými zákonmi a medzinárodnými zmluvami, ktoré majú prednosť pred zákonmi (m. m. napr. II. ÚS 23/96, II. ÚS 193/06, II. ÚS 211/06,

II. ÚS 576/2012, II. ÚS 503/2020, II. ÚS 546/2020, III. ÚS 79/2022, III. ÚS 115/2022, III. ÚS 303/2022, III. ÚS 569/2022, IV. ÚS 98/2020, IV. ÚS 378/2020).

18. K tvrdeným nedostatkom pri postupe odvolacieho súdu na verejnom zasadnutí, ktorého predmetom bolo sťažovateľovo odvolanie, sa dovolací súd vecne vyjadril na s. 16 a nasl. napadnutého uznesenia. V podstatnom uviedol, že zrušenie rozsudku na odvolanie nevyhnutne neznamená to, že krajský súd nemôže pri svojom rozhodnutí vychádzať z nesporných skutkových zistení okresného súdu, ktoré si ako správne osvojil a ktoré boli dostatočné pre záver o vine. Zrušením rozsudku sa totiž automaticky nerušia všetky skutkové zistenia. Konštrukciu § 297 Trestného poriadku je podľa najvyššieho súdu potrebné interpretovať v tom zmysle, že súd konajúci o odvolaní pri svojom rozhodnutí vychádza jednak z dokazovania, ktoré bolo vykonané súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní, a jednak z dôkazov, „ak ich vykonal“ v rámci doplnenia odvolacieho konania. Najvyšší súd uzavrel: „V zásade teda mohol odvolací súd vychádzať zo záverov dokazovania súdu prvého stupňa, ak toto dokazovanie nerozporoval a dôkazom neprikladal iný význam, a týmto postupom neprišlo k zmene skutkových a právnych zistení in malam partem. Pri prebratí dôkazov vykonaných na súde prvého stupňa pritom krajský súd nezistil žiadne nové skutočnosti, ktoré by v neprospech obvineného rozširovali dosah trestnoprávnej zodpovednosti, ale práve naopak, v jeho prospech upravil skutok (vypustenie páchania trestného činu „po dlhší čas“), keď určitým skutkovým zisteniam odmietol priznať relevanciu.“ Dovolací súd teda sťažovateľovi podľa názoru ústavného súdu dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil dôvody, pre ktoré nemožno § 297 Trestného poriadku interpretovať vo význame, aký mu prikladá sťažovateľ v dovolaní a napokon totožne aj v ústavnej sťažnosti.

19. K tejto námietke ústavný súd ešte upriamuje sťažovateľovu pozornosť na dva podstatné momenty, ktoré vyplývajú z ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu. Najskôr uvádza, že výklad relevantných právnych noriem, ktorý najvyšší súd pretavil do napadnutého uznesenia, nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo nezlučiteľnosti so základnými právami zaručenými ústavou alebo právami garantovanými dohovorom. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu substituovať právny názor najvyššieho súdu vlastným názorom. O svojvôli pri procese interpretácie alebo aplikácie zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade dovolacím súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor odchyľil od znenia príslušných podústavných ustanovení v takej miere, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. I. ÚS 115/02, II. ÚS 337/2023, IV. ÚS 226/2012). Po druhé ústavný súd uvádza, že pre vydanie rozhodnutia v trestnom konaní nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*; m. m. napr. III. ÚS 302/2022, III. ÚS 569/2022, III. ÚS 652/2022, IV. ÚS 366/2022).

20. Pokiaľ ide o námietku nedostatku trestného stíhania svedkov, ktorých výpovede boli použité na ustálenie viny sťažovateľa, ústavný súd uvádza, že argumentácia sťažovateľom uvedenými závermi rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva je selektívna a vo vzťahu k skutkovým a právnym okolnostiam posudzovanej veci zjavne nepriliehavá. Ústavný súd v relevantnej súvislosti poukazuje na záver dovolacieho súdu objektivizovaný na s. 15 napadnutého uznesenia. Z výpovedí svedkov nevyplýva, že by mali od orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní, teda v štádiu trestného konania, kedy vypovedali v neprospech sťažovateľa,

získať výmenou za svedectvo priťažujúce sťažovateľovi beztretnosť, a to o to viac, ak neskôr, teda na hlavnom pojednávaní, zmenili výpovede – v prospech sťažovateľa. Tieto závery dovolacieho súdu sa javia ústavnému súdu ako udržateľné a logické. Preto ani tejto sťažnostnej námietke nie je možné priznať ústavno-právny rozmer.

21. V závere dôvodovej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukázal na deficit naplnenia obligatórných znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorý mu bol daný za vinu. Dovolací súd na túto námietku, ktorú sťažovateľ uviedol aj v dovolaní, na s. 20 až s. 22 napadnutého uznesenia kvalitatívne a kvantitatívne subtilne odpovedal, že v danom prípade šlo o určitým spôsobom neštandardnú situáciu. Psychotropná látka totiž zaistená nebola a skutočnosť, že šlo o takúto látku, považovali všeobecné súdy za dokázanú predovšetkým na základe svedeckých výpovedí. Za daných okolností v skutkovej vete ani nemôže byť uvedený percentuálny obsah účinnej látky, počet obvykle jednorazových dávok alebo rozsah činu. Vzhľadom na uvedené špecifiká považoval dovolací súd vymedzenie skutku za dostatočné, pretože z neho vyplýva, akú látku sťažovateľ držal (pervitín, ktorého účinnou látkou je metamfetamín), komu ju distribuoval (konkrétne špecifikovaným svedkom – odberateľom, ktorí boli minimálne traja), a v podstate aj to, že to robil neoprávnene (absencia povolenia ministerstva). Ústavnému súdu sa materiálny predpoklad, podľa ktorého si svedkovia potvrdzujúci užívanie drog kupovali od sťažovateľa drogu v množstve uspokojujúcom ich potreby, javí *prima facie* ako logický. Za týchto skutkových okolností a pri takto ustálenom dôkaznom stave je ústavno-právne udržateľné, ak skutková veta obsahuje tvrdenie o predávaní alebo dávaní drogy odberateľom v nezistenom množstve. Rozpor s ústavou potom, prirodzene, nemôže založiť ani neuvedenie ceny (hodnoty) drogy.

22. Napokon sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej dovolací súd ustálil nedostatok vymedzenia skutku, avšak po tomto zistení už postupoval chybné, keďže nepriznal dovolaniu procesný úspech z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd na s. 21 a s. 22 napadnutého uznesenia prezentoval v podstate dve možnosti konštruovania skutkovej vety, pričom jedna korešponduje zákonným požiadavkám vernejšie a druhá ich zohľadňuje väčšmi odťažito. Takéto posolstvo však podľa názoru ústavného súdu neumožňuje urobiť záver o tom, že predznamenaná druhá verzia vystavania skutkovej vety je z uvedeného dôvodu samo sebou v rozpore so zákonom, čím by bola s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku založená dôvodnosť sťažovateľovho dovolania.

23. Ústavný súd uzatvára, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a, pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, nemá dôvod zasahovať do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu (m. m. napr. II. ÚS 223/2019). Ideovým poslaním ústavného súdu je posúdenie toho, či je právny záver najvyššieho súdu o nesplnení dovolacích dôvodov v kontexte sťažovateľom ponúknutej argumentácie, ktorú súčasne prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, primerane odôvodnený a či interpretácia právnej úpravy aplikovanej dovolacím súdom v sťažovateľovom prípade neodporuje jej podstate a zmyslu (m. m. napr. II. ÚS 262/2023, II. ÚS 337/2023). S prihliadnutím na všetky uvedené čiastkové závery ústavný súd nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné napadnuté uznesenie z ústavno-právneho pohľadu kvalifikovať ako výkladovo-metodologicky odporujúce podstate a zmyslu dovolacím súdom aplikovanej právno-normatívnej regulácie.

24. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia základných práv sťažovateľa uvedených v záhlaví tohto uznesenia, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2023

Robert Šorl
predseda senátu